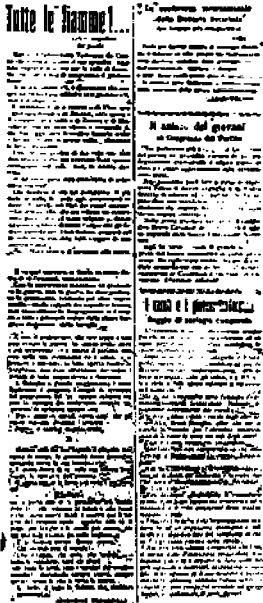

IL MONITO DEL CONGRESSO DI BOLOGNA

(Censurati il titolo e sottotitolò)

La libertà in Italia sotto il

“governo migliore,”

**Censurate
tre colonne!**

SENSURIN K ÄSI ITALIASSA.

Vilme lokukuussa pidettiin Italian sosialistipuolueen kongressi. Ylläoleva kuva osoittaa miten hallitus esti kongressin päätösten julkaisemisen.

Italian reipas sosialistipuolue

“Te ette kykene koskaan musertamaan meidän voimaamme mikä ilmenee koko köyhällistön valmiudessa valloittaa vallan käsiinsä. Me sanomme teille, että ratkaiseva hetki teille ja teidän luokallenne on tullut. Me kysymme teiltä, suostutteko meidän vaatimuksiimme ja vapaachoisesti annatte meille kaiken sen, jonka me voimme teiltä ottaa väkipakolla.

“Me odotamme senvuoksi, että te vastauksenne kuninkaan puheeseen, sisällytätte meidän vaatimuksemme Venäjän Neuvostohallituksen tunnustamisesta.”

Nämä sanat lausui sosialistiedustaja Bertini Italian parlamentissa hallituksen edustajalle. “Teidän ja teidän luokanne ratkaiseva hetki on tullut!” Tällaisen haasteen lausuminen parlamen-

tissa hallituksen edustajalle ei voi olla sisällyksetöntä koruhelinää. Siinä on todella oltava voimaa ja joukkoja takana.

Italian sosialistipuolue esintyykin voimakkaana mahtina.

Tätä nykyä on Italian hallituksen pääministerinä Nitti. Tällä porvarihallituksella on käytettävänä kaikki porvarillisen valtion voimakeinot. Se edustaa porvaristoa. Ja porvariston "ratkaiseva hetki lyö. Sennukainen on hallituskin. Horjuva, hapanoiva. Vanhuuden heikko. Se yrittää rakentaa siltoja. Se puhuu mairesanoja katolilaisille, vanhoillille, liberaaleille, radiakaaleille. Koettaa yhdistellä lahoa. Jopa kosiskelee uutta, voittoonnousevaa voimaakin — sosialistipuoluetta. Olisi-pa sosialisteilla ministerisalkkuja tiedossa. Se syhyttää reformisti-"socialistien" hyppysii, mutta ne eivät yltä, sillä sosialistipuolue seisoo jyrkkänä, uhmaavana, taisteluvaimiina. "Kaikki valta työläisille", kajahti ääni Venäjällä ja Venäjän työväestö sen toteuttikin. Siinä myös Italian sosialistipuolueen päämäärä. Sen toteuttamisen tiellä olevia esteitä parhaillaan raivataan pois tieltä. Sitä latua käy taistelua. Ei hituistakaan yhteistoimintaa porvariston kanssa, näyttäköön yhteistoimintatulokset miten kullalta tahansa. Kissan-kultaahan se vain loppuingassa olisi.

Kun Italian sosialistipuolueen kongressi pidettiin Bolognassa lokakuulla, 1919, ja kongressin päätökset julaitiin, niin havaitsi porvaristo kuoleman tuomlonsa täyttämishetken lähentyneen. "Tärkein tapahtuma Italian historiassa, käänteitäteitä merkitys Jonka rinnalla Fiume-, y. m. kysymykset jäävät varjoon", oivalsi Italian porvarilehdistö. Tässä kongressissa Italian sosialistipuolue astui pikaisen vallankumouksesen ladulle. Puolueen vasemmisto sai täydellisen kontrollin käsiinsä. Tarmokas vallankumousaines tarttui ruoriin.

Ja kivuttapa se tapahtuikin. Aina-kaan tähänmennessä ei ole havaittavissa puoluehajaannusta. Jykevänä mahtina on jäsenistö puoluepäivien päätösten takana.

Italian sosialistipuolueen koko kehii-

tys viittasi latua tälle suurmerkitykselliselle Bolognan kongressille. Vuonna 1892 sukeutui Italian työväenliikkeen eturintamaan sosialistipuolue, marxilaisten sosialistien tehdessä pesäeron n. s. bakunilaisesta, anarkistisesta aineksestä. Puolueessa alkoi vuosien varrella yhä selvemmin ilmetä kaksi johdettavaa virtausta — reformistinen ja vallankumouksellissocialistinen. Vuosi 1906 muodosti käännekohdan. Tällöin joutui puolueen kontrolli vallankumouksellisten sosialistien käsiin. Reformisteista tehtiin pesäeroa. Niitä eroaakin puolueesta Enrico Ferrin johdolla. Se vaikutti vain puoluetta voimistuttavasti. Vuonna 1913 tehtiin taas syvälekäypä "teikkaus". Reformisti-"socialisti!" Bissolati erotettiin puolueesta.

Sitä mukaa kuin puolue karisti niskoiltaan reformistisia aineksia, ryhdyttiin yhä kiinteämmin yhteistoimintaan luokkahenkisten ammattijärjestöjen kanssa. Yhä selvemmin alkoi sosialistipuolueesta muodostua järjestyneen työväestön poliittisen ilmauksen väline.

Mailman sodan puhjetessa näemme Italian "arenalla" jätteen n. s. bakunilaisesta ryhmästä, josta sosialistipuolue erosi v. 1892. Tämä ryhmä oli keskitettynä etupäässä Romagnan maakuntaan.

Reformisti-"socialisteilla", jotka erosivat ja erotettiin puolueesta vuosina 1907 ja 1913, oli parlamentissa noin 25 edustajaa, kulkien Bissolati ja Berenini-nimisten "suuruuksien" perässä. Ryhmä toimi yhdessä milloin minkin porvaripuolueen kanssa.

Socialistipuolue, joka v. 1913 käsitti noin 37,000 toimivaa jäsentä, toimi yhä kiinteimmin ammattijärjestöjen kanssa, joissa silloin noin 400,000 jäsentä.

Italian sosialistipuolue toimi kunnia-kaasti koko sodan ajan. Se ei alistunut linnarauhaan, ei ryhtynyt porvariston kanssa yhteistoimintaan 'puolustuksen' harhakuvitelman varjossa, kuten niin moni muu Europan sosialistipuolue teki. Puolueen sotavastainen kanta karkotti yhä enemmän puolueessa vielä mahdollisesti majoilevlla reformistisia aineksia. Jäsenmäärä kasvoi, nousten sodan aikana yli sadantuhannen. Sa-

maa havaitaan puolueen kanssa kulkevassa ja sitä tukevassa ammattijärjestöliikkeesssäkin. Ammattijärjestöjen jäsenmäärä nousi yli miljoonaiseksi. Puolueen pää-äänenkannattajan "Avantien" painos kasvoi, nousten v. 1916:sta 16,000 painoksesta 350,000:teen, ja kautuen 200,000 Milanoon, 80,000 Turiniin ja 70,000 Roomaan.

Kun sitte tultiin viime lokakuun Bolognan kongressiin, niin puolueen omat kehitysvaiheet olivat jo raivanneet tien avoimeksi vasemmistolaisuuden täydelliselle voitolle. Tosin ilmeni kongressissa kolme eri pääsuuntaa, mutta niiden eroavaisuudet koskivat enemmän vain hetken taktiikkakysymystä, eivätkä enää olleet niin ammottavat, että ne olisivat aiheuttaneet puolueen hajaantumisen.

Parlamentaariseen taisteluun osaaottamiskysymyksessä saattoi erottaa kolmenlaisia mielipiteitä. Yksi ryhmä vastusti millään tavalla vaaleihin osaaottamista, toinen ryhmä piti vaaleihin osaaottamista tällä hetkellä tärkeänä taisteluun valmistumisprosessina ja kolmas ryhmä oli "pelkkiä ja puhtaata" parlamentaristeja. Suurella enemmistöllä voitti se aines, että vaaleihin otetaan osaa, mutta vain vallankumoustarkotuksissa. Ja sitä osotti puolueen jyrkkä vaaliohjelmakin.

Vaaleihin osanottamiskysymyksen ohella, puolueen menettelytapaa ja periaateohjelmaa luotaessa vallitsi luonnollisesti erimielisyyttä. Siinä kaksi päävirtausta, maksimalistinen ja minimalistinen suunta, vasemmiston ja oikeiston. Ensinmainitun päämääränä pikainen vallankumous ja siihen todenteolla varustautuminen, jälkimäisen ryhmän vielä kannattaessa "odottavaa" politiikkaa. Maksimalistit, vasemmistolaiset, suoriutuivat loistavasti voittajina. Musertavalla enemmistöllä hyväksyttiin maksimalistien menettelytaponsi, joka kuului seuraavasti:

Venäjän vallankumous on onnellisin tapaus tähänastisessa köyhälistön historiassa ja kaikkien mallien köyhälistön on koetettava tätä vallankumousta levittää yli kapitalistisen mailman. Kapitalistinen porvaristo ei vapaaehtoisesti luovu vallasta; siksi täytyy köyhäli-

tön käyttää väkivaltaa kapitalistisen väkivallan kukistamiseksi.

Valmistaakseen köyhälistöä tätä tarkeitusperää varten, täytyy puolueen erikoisesti tulevassa vaalitaistelussa kiinnittää huomio kommunististen periaatteitten selvittämiseen ja porvaristovallan välikappaleitten heikontamiseen.

Koska nykyiset taloudellis-yhteiskunnalliset laitokset, joitten tukena on vihattu poliittinen järjestelmä, muodostavat yhteiskunnallisen ja luonnollisten rikkauksien yksinomistajain valta-aseman;

koska työläiset saavuttavat vapautensa vain työvälaineitten yhteiskunnallistuttamisen (vuorikaivokset, tehtaat, kulkuneuvot j.n.e.) sekä sen kautta, että tuotantoa johdetaan yhteiskunnallisesti;

koska kapitalismi synnyttää imperialismin ja veriset sodat ja vain sosialismi johtaa rauhaan niin kansain sisäisissä kuin kansainvälisissäkin suhteissa;

koska nykyinen järkytys niin voittajain kuin voitettujenkin taloudessa johtaa vararikoon ja koska porvaristo ei voi pelastaa tästä vaarasta, vaan täytyy tapahtua syvälekäyvän mullistuksen, joka johtaa köyhälistön taloudelliseen ja poliittiseen valtaan;

koska porvarillisen valta-aseman siron ja riiston välineitä valtiota, kuntaa, virastoja j.n.e. ei voida mitenkään muuttaa köyhälistön vapautuksen välineiksi;

koska köyhälistön on asetettava sijalle omat vapautumisensa välikappaleet (työläis-, talonpoikais- y. m. neuvostot);

koska vallan siirtymisen porvaristolta köyhälistölle on tapahduttava väkivallan ja diktatuurin kautta; ja

koska tänä diktatuurin aikana yhteiskunnallinen uudestimuodostus on aikaansaattava kommunismin avulla, jonka kautta luokkaerotus ja luokat kaatoavat ja kaikkien vapaa kehitys käy mahdolliseksi;

niin päättää puolue:

1) järjestää Italian sosialistisen puolueen ylläesitettyjen periaatteitten mukaisesti;

2) liittyy kolmanteen internationa-

leen, joka on köyhälistön yleismaailmallinen organi;

3) vaikuttaa luokkataistelun pohjalla toimivain ammattiyhdistysten keskuudessa, että yllämainitut periaatteet leviävät.

Puolueen vaaliohjelmaksi hyväksyttiin vallankumouksen ohjelma. Mailman kapitalismin rikokset siinä paljastetaan, maailman sota sen riistopoliitiikan hedelmänä tuomitaan. Porvarillisen kansanvallan petos paljastetaan, mutta

”Idästä ja yksin idästä, Italian työläiset, virtaa uusi valo vihollisten sotapilvien lävitse. Se on Venäjän vallankumouksen valo. Jo kaksi vuotta on Venäjän vallankumous vastustanut ”Pyhää alliansia”, vastustanut Clemenceaun miljoonia ja Lloyd Georgen tönkkeljä ja on myös seisonut Italian, Böömin, Puolan ja Ukrainan valekansanvaltaisen porvariston matelevaa taantumusta vastaan.”

Ja kuulkaahan, te Italian työläiset: ”Italian köyhälistö.

”Sota on hävittänyt, meidän on jälleen rakennettava, näin kuiskuttelevat teille porvaripuolueet. Aivan niin, mutta ne jotka sota halusivat, eivät kykene uudelleen rakentamaan. Rauha ja uudestaanrakentaminen on oleva vain uuden järjestelmän työtä, järjestelmän, jossa ei ole riistäjiä eikä riistettäviä, ei orjia eikä herroja..... Kaikki porvaripuolueet ovat osallisena kapitalistisen yhteiskunnan yleisessä perikadossa ja vararikossa, yhteiskunnan, jonka välttämättömästä kukistumisesta jokaisessa maassa näkyy jo tuhansia merkkejä.

”Vain me sosialistit, jotka olemme pysyneet uskollisena Internationaalelle, meidän inhimillisen veljeytemme tunnusmerkille, me sosialistit, jotka emme ole tahranneet käsiämme emmekä omaatuntoamme maailmansodan hävityksessä, me, jotka neljännesvuosisataa olemme kärsivällisesti valmistelleet jär-

jestöjäimme, ammattijärjestöjäimme, osuustoimintaliikkeitämme rauhallisessa ja huolellisessa yhteiskuntajärjestyksen valloittamisessa, me, jotka läten olemme valmistelleet huomispäivän yhteiskuntaa, meillä sosialisteilla yksin on oikeus astua teidän eteenne, Italian työläiset, ja meillä yksistään on oikeus vaatia teidän ääniänne....”

Ei luvannut Italian sosialistipuolue Italian työväestölle pikkuparannuksia. Lupasi vain vallankumouksen, uuden yhteiskuntajärjestelmän. Sen puolesta ilmotti taistelevansa, siihen tietä rai-vaavansa.

Ja Italian työväestö vastasi tavalla sellaisella, mikä selvästi osotti ratkaisevan hetken lähenevän. Porvaristo sai uhkaavan haasteen, annattekko hyvällä, vai täytyykö ottaa pahalla. Puolueen parlamenttiedustajamäärä kohosi noin puolella, 81:stä edustajasta 161:teen. (”Säkenien” Kansainvälinen katsausosastossa julaistaan Leninin kirje Italian tovereille Bolognan kongressin johdosta.)

Ja tämän takana on taisteluvalmista voimaa. Se kykeni pakottamaan hallituksen muuttamaan Venäjän politiikkaansa, vaikuttamaan toisiin liittolaismaihinkin. Venäjän neuvostovallan tunnustamiseksi ”Italian vallankumouksen välttämiseksi”. Mutta ei se riitä. Se oli vain yksi asema, etappi, sillä vallankumouksen ladulla, jolle Italian sosialistipuolue astui. Millä tavalla seuraavat askleet otetaan, se riippuu Italian porvaristosta. Teki se miten hyvänsä, niin tarmokkaasti kulkee Italian työväestö suurta päämääräänsä kohden. luoden varmasuuntaisella toiminnallaan valoa niihinkin maihin, joissa työväestö vielä kulkee pimeydessä. Se kitkee lamaantumisen oireita, antaa tarmoa, voimaa ja tietoisuutta uuden mailman luomistyössä.

